

CHƯƠNG THỨ NĂM

BA MƯƠI VẠN LƯỢNG

Sát Thủ Ngọc Lang Phấn Diện Mạnh Thường Lãnh Thu Hồn đang xoay quanh khách chơi, thi triển tài xã giao, bỗng một trang hán vận y phục hoa lệ, đầu sói, mắt chuột, có vẻ hấp tấp, xuất hiện trên màn cửa, vừa nghiêng mình, vừa điểm một nụ cười, thốt:

-Chào thiếu trang chủ !

Lãnh Thu Hồn thoáng trầm gương mặt, chấp tay sau lưng thủng thẳng bước ra, mày cau lại:

-Trình Tam ! Nơi đây là cho người lai vãng à ?

Trình Tam cúi rạp mình xuống, cực độ cung kính:

-Tiểu nhân nào dám tùy hứng mà đến đây ? Chỉ vì ...

Hắn tặc lưỡi, gãi tay, cố vẽ một nụ cười duyên dáng, tiếp:

-Đêm qua, có một vị hào khách, tại Tiểu Túy Lâu trong một cơn hứng bốc lên, dấm vung ra ba vạn lượng trong tiệc rượu có cả má đào ! Tiểu nhân đã dọ biết chắc chắn, túi hắn còn nặng lắm, mà tay hắn lại đang ngứa, hắn lại tìm một canh bạc to. Ta nhận thấy món bở nên đưa hắn đến đây cho thiếu gia !

Lãnh Thu Hồn trở mặt:

-A ! Hắn là ai ?

Trình Tam đáp nhanh:

-Họ Trương tên Khiếu Lâm.

Lãnh Thu Hồn vỗ trán:

-Trương Khiếu Lâm ? Cái tên lạ ? Lạ lắm !

Trình Tam vội tiếp:

-Nghe nói hắn ít khi vào Trung thổ ! Vì vậy mà ...

Lãnh Thu Hồn chặn ngang:

-Người biết những người đang tới tại đây là những ai chứ ? Cái qui lệ đã định như vậy rồi, không thể tiếp đón những người không có lai lịch rõ ràng.

Trình Tam nhướn miệng cười:

-Thiếu gia cứ yên trí ! Hắn có lai lịch to lắm đấy. Hắn là một tay buôn sâm có uy thế rất lớn tại Trường bạch sơn, vùng Quan ngoại. Đây là một trong những chuyến du hành của hắn vào Tế Nam tìm mua các loại thuốc quý !

Lãnh Thu Hồn gật đầu:

-Vậy ra hắn là một lái buôn sâm và dược liệu khác ? Được rồi, để ta nhìn qua hắn một tý, rồi sẽ quyết định.

Y đưa tay vệt tấm màn cửa qua một bên, thò đầu ra ngoài. Trước mặt y hiện ra một đại hán, có vẻ đường hoàng lắm, mặt tím sậm, râu ngắn, tay chắp sau lưng, ung dung đứng nơi xa xa, chốc chốc lắc nhẹ cổ tay, khua vang hai quả cầu bằng sắt đeo lưng lẳng.

Đại hán có cái phong độ siêu phàm, vượt xa mấy bậc những người hiện diện quanh đây. Có thể, vị đại hán là một con phụng, các người kia là đàn gà con chưa đủ lông dài cánh.

Lãnh Thu Hồn bị đáng dấp bên ngoài của khách hấp dẫn ngay. Hắn đưa tay vệt rộng bức màn, bước nhanh ra tiến tới trước mặt vòng tay, mỉm cười:

-Trương huynh từ xa đến, tiểu đệ không hay biết thành trễ tiếp đón, thật lỗi vô cùng !

Y không đợi khách đáp lại mấy tiếng xã giao, nắm tay thân mật dẫn vào trong liễn.

Trương Khiếu Lâm đáng là một tay vung tiền như cát, mỗi một tiếng bạc, kể từ số vạn trở lên, thua cũng như được, thua không chớp mắt, được không reo hò, miệng luôn luôn điểm nụ cười tươi, mượn đèn đỏ làm tiêu khiển để qua đêm dài, dài quá với tài sản to quá, to đến độ nếu không vung tay từng mỗi phút giây là chẳng làm sao cho với được.

Hắn không cần cầm đến lá bài, đã có những thiếu nữ vây quanh làm hộ cái việc đó cho hắn. Một tay hắn dùng đẩy bạc ra, còn tay kia vòng qua thân hình hết nàng này đến nàng khác, táy máy, mân mê, có thể bảo hắn thích làm những động tác hơn là, chú ý đến lá bài.

Những tay đồng cuộc lác mắt đã đành, mà người ngoại cuộc là Lãnh Thu Hồn cũng vô cùng kinh khiếp trước cái hào sảng của Trương Khiếu Lâm.

Dĩ nhiên, trong canh bạc từ số vạn trở lên, khách chơi không dùng tiền mặt, vào thời gian đó, có cái lối dùng ngân tiêu, như hiện nay người ta dùng chi phiếu.

Khác hơn chi phiếu, ghi số tiền theo ý muốn, ngân tiêu thì có giá trị hữu hạn của nó, nhiều loại, hoặc một vạn, hoặc năm vạn, mười vạn, hoặc hàng mấy mươi vạn. Cầm ngân phiếu đó, đến nơi phát xuất, lãnh bạc ra, cũng như ngân hàng. Người chi dụng lớn, không thể mang một số bạc khổng lồ theo mình, chỉ dùng loại ngân tiêu đó mà thôi.

Qua vài tiếng bạc thường, Trương Khiếu Lâm lấy ra một ngân tiêu, dẫn trước mặt, điểm một nụ cười :

-Ba mươi vạn lượng ! Một tiếng thôi ! Được thua cũng mặc.

Một tiếng ba mươi vạn lượng !

Có lẽ từ ngày khai trương daonh nghiệp đến nay Khoái ý đường mới có một tiếng to như vậy.

Quanh bàn không ai dám bắt tiếng bạc đó.

Do dự một chút, Lãnh Thu Hồn thốt:

-Không ai giúp vui Trương huynh, thì tiểu đệ vậy ! Dù sao, tiểu đệ cũng là chủ nhân của đồ trường, bổn phận của tiểu đệ phải làm vừa lòng tất cả các quý khách !

Chủ nhân mà vào cuộc là điều bất đắc dĩ lắm, nếu không vì câu khách cho những lần sau, thì cũng có một sở cậy gì, chỗ sở cậy đó sẽ đảm bảo cái được cuộc cho y, bởi một tiếng bạc to vô tưởng không phải mỗi tay mỗi đám liều.

Quân bài chia ra, Lãnh Thu Hồn xem xong, y lật ngửa quân bài lên bàn.

Trương Khiếu Lâm ung dung cầm quân bài lên, liếc qua, đoạn bỏ sắp xuống buồng gọn:

-Thua !

Hắn đưa chiếc ngân tiêu sang Lãnh Thu Hồn, đoạn đứng lên, điểm một nụ cười:

-Nghỉ một chút, rồi sẽ gây lại !

Hắn vươn vai, uốn mình, uể oải vô cùng.

Đột nhiên, Lãnh Thu Hồn đưa tay hữu, chồm qua rút thanh đao giắt lưng của hắn, lạnh lùng hỏi:

-Thực sự người là ai ? Đến đây có mục đích gì ?

Trương Khiếu Lâm thản nhiên bật cười ha hả:

-Lão đệ định đùa đấy à ? Vào đồ trường là có mục đích như thế nào, lại cần phải hỏi nữa sao ?

Đốp !

Bàn tay của Lãnh Thu Hồn vụt đấm mạnh xuống mặt bàn. Mấy quân bài của Trương Khiếu Lâm nhảy vọt lên cùng lật nhửa ra thật thẳng lối ngay hàng, như được bàn tay vô hình sắp xếp !

bắn đôi mắt sáng lạnh nhìn Trương Khiếu Lâm, Lãnh Thu Hồn trầm giọng hỏi:

-Tiếng bạc này người được, sao lại bảo thua ?

-A !...

Trương Khiếu Lâm chồm chớp mắt và nói lời:

-Vậy à ! mắt của ta kém mắt rồi còn gì !

Lãnh Thu Hồn hét to:

-Dụng ý của người như thế nào ? Tốt hơn nói thiệt cho ta biết.

Trương Khiếu Lâm điềm nhiên gạt đầu:

-Đúng ! Ta có dụng ý thật sự ! Bất quá một vài canh bạc là cái cớ để dọn đường cho ta thực hiện dụng ý đó ! Ta có việc cần bàn luận với người một việc có lợi cho cả hai chúng ta !...

Và bỏ lửng câu nói với một nụ cười bí hiểm, người lái sâm họ Trương hình như cố ý nung đốt thêm độ hiếu kỳ của đối tượng.

Ánh mắt Lãnh Thu Hồn vẫn nhìn thẳng lấy khách lạ không chớp, nhưng tia nhìn đã bớt đi phần nghiêm lạnh lúc đầu.

Cầm thanh đao nhỏ trong tay, xoay qua xoay lại một lúc Lãnh Thu Hồn tra trở vào hông và từ từ cất tiếng:

-Đã thế sao các hạ không đường hoàng xin yết kiến ta ?

Trương Khiếu Lâm môi điểm một nụ cười :

-Muốn làm việc phi thường phải dùng phương pháp phi thường mới được !

Và đổi sang giọng lễ độ hơn, người khách buôn sâm nói tiếp:

-Nếu tại hạ không gây nên một ấn tượng hpi thường cho Lãnh huynh, vị tất Lãnh huynh chịu tin lời tại hạ ?

Lãnh Thu Hồn cười nhẹ:

-Gây một ấn tượng với giá ba mươi vạn lượng, thật bằng hữu là một tay khá can đảm đấy !

Trương Khiếu Lâm trầm giọng:

-Nếu cái việc phi thường này thành công, thì ba mươi vạn lượng bạc cầm như một đuôi trâu, trong số lợi to bằng đàn trâu lúc nhúc !

Đôi mắt của Lãnh Thu Hồn chớp ngời, nhưng âm thanh vẫn một mực lạnh băng như cũ:

-Bổn bang từ lúc nào đến giờ, chẳng hề nhúng tay vào những hành động phi pháp !

Trương Khiếu Lâm mỉm cười :

-Tại hạ dù nghèo, nhưng luôn luôn giữ đúng gia phong, tại còn không thích nghe ai bàn đến việc phi pháp, nói gì đến làm những việc đó !

Đột nhiên, Lãnh Thu Hồn vỗ ạmnh tay xuống mặt bàn, cao giọng:

-Đã không phi pháp, lại có lợi to, tại sao bằng hữu không tự làm, hoặc tìm kẻ khác tiếp trợ, mà lại đặc biệt tìm bổn bang ?

Trương Khiếu Lâm gật đầu:

-Nghĩ vấn đó nêu ra rất đúng, song chỉ đúng một phần, phần của ngoại viện. Còn nội dung thì sai, bởi các hạ chưa hiểu tầm quan trọng của sự kiện như thế nào !Cân nhắc các yếu tố khả dĩ tạo thành công, tại hạ nhận thấy cần có một vị trưởng lão trong quý bang xuất đầu chủ trì mọi việc mới xong. Bằng không, khó khăn sẽ dồn dập, trở ngại liên miên, nếu không nói là không hy vọng thu hoạch kết quả mong muốn.

Lãnh Thu Hồn đã có vẻ chú ý:

-Bằng hữu định nói đến vị nào ?

Trương Khiếu Lâm buông gọn:

-"Sát Nhân Thư Sinh" Tây Môn Thiên !

Lãnh Thu Hồn không vội đáp, chậm rãi xoay người bước đến chiếc ghế, thông thả ngồi xuống!

Trương Khiếu Lâm ánh mắt dõi theo đối phương dò xét từng cử chỉ biểu lộ, từ từ thốt tiếp:

-Chỉ có Tây Môn Thiên tiên bối xuất đầu, thì mới mong thành công được ! Bởi thế, tại hạ trình bày xong mọi việc, quyết chẳng khi nào Tây môn tiên bối cự tuyệt cả.

Lãnh Thu Hồn đáp sau giây phút trầm ngâm:

-Gia sư không khinh xuất tiếp bất cứ ai ! Nếu cần, bằng hữu có thể cho tại hạ biết, tại hạ sẽ trình lại với người !

Trương Khiếu Lâm nhếch nhẹ nụ cười :

-Không thể được Lãnh huynh ạ ! Tại hạ cần phải gặp Tây môn tiên bối, nếu không thì đành bỏ dịp may vậy !

Sắc mặt đã phốt lên nét giận, Lãnh Thu Hồn nhìn thẳng vào mặt Trương Khiếu Lâm gần giọng:

-Phải cvhăng bằng hữu đến đây có ý để đùa ta ?

Trương Khiếu Lâm bật cười vang:

-Đem ba mươi vạn lượng để mua một trò đùa, sợ rằng trên thế gian này chưa có ai làm nổi !

Ánh mắt nhìn chòng chọc vào chàng một giây, Lãnh Thu Hồn nghiêm giọng :

-Bằng hữu đến thật không may, gia sư hiện nay không có ở thành Tế nam này !

Trương Khiếu Lâm tắt ngay nụ cười :

-Thật à ?

Lãnh Thu Hồn lạnh mặt:

-Tại hạ xưa nay không quen nói dối ai cả !

Trương Khiếu Lâm đứng lặng giây lâu, sự thất vọng lộ hẳn ra khuôn, nhìn trời thở dài:

-Thật đáng tiếc ! Ba trăm vạn lượng sắp được vào tay, lại bỗng chốc trở thành không !

Chợt vòng tay thành cử chỉ tạ từ người lái buôn sâm kỳ dị găm đầu cúi thủi bước ra.

Lãnh Thu Hồn vội kéo tay khách trở lại :

-Bằng hữu bảo là ba trăm vạn lượng ?

Trương Khiếu Lâm mỉm cười chua chát :

-Tại hạ là một con người thương mãi, nếu như chẳng có số lợi gấp mười lần làm động cơ thúc đẩy, tại hạ dễ đâu chịu phí trước ba mươi vạn lượng kia ?

Lãnh Thu Hồn đã hoàn toàn tin tưởng :

-Bằng hữu không thể đợi gia sư trở về à ?

Trương Khiếu Lâm lắc đầu tiếc rẻ :

-Chuyện này không thể đợi được. Trừ phi...

Lãnh Thu Hồn hỏi dồn:

-Trừ phi thế nào ?

Trương Khiếu Lâm cố ý dẫn rõ từng tiếng:

-Trừ phi Tây Môn tiền bối trước khi đi, có dặn rõ lại là đến nơi nào, để chúng ta cùng tức khắc đi tìm may ra còn kịp !

Trước món lợi quá kích sù, Lãnh Thu Hồn như quên hẳn mọi dè dặt, dậm chân tiếc rỏ:

-Gia sư mỗi lần đi đâu, đều dặn lại cho biết, chỉ có lần này, sau khi tiếp được phong thư, sáng buổi sau người lập tức lên đường !

Ánh mắt Trương Khiếu Lâm vụt ngồi lên:

-Một phong thư ? Phong thư đâu ?

Lãnh Thu Hồn kéo tay khách, hấp tấp :

-Bằng hữu theo ta !

-Nhưng để đâu ?

-Đến tìm “Lập địa truy hồn thủ” Dương Tùng ! Bằng hữu hẳn đã nghe qua danh hiệu ấy !

Trương Khiếu Lâm hỏi gặng:

-Phong thư ấy hiện ở trong nhà Dương tiền bối ?

Lãnh Thu Hồn gật đầu:

-Phải ! Ta nhớ rõ lúc gia sư sắp lên đường đã xếp lá thư ấy bỏ vào phong bì niêm phong lại, trao cho Dương thúc giữ gìn ! Nếu đọc được phong thư ấy chắc có thể biết hướng đi của gia sư !

Trương Khiếu Lâm e ngại:

-Nhưng biết Dương tiền bối có bằng lòng trao thư ra cho chúng ta xem không ?

Lãnh Thu Hồn cười tin tưởng:

-Ba trăm lượng, dù bất cứ với ai, không phải là một số mục nhỏ được !

Họ không cần đi xe, chỉ băng qua hai con đường là đến ngôi nhà mà họ định đến !

Lãnh Thu Hồn vừa đi vừa giải thích:

-Gia sư và Dương sư thúc từ trước tới nay ở chung nhau một nơi !

Đến trước một ngôi viện ốc to lớn, gã dừng bước !

Cánh cửa sơn đen bónghoáng chỉ khép hờ chứ không đóng !

Lãnh Thu Hồn đẩy cửa bước vào trước, bên trong lạng trang, không một tiếng người.

Ngọn nến to nơi đại sảnh đã được ai xén bớt tim. Một căn 9dại sảnh bao la, qua ánh nến bập bùng mờ mờ nữa tối nữa sáng, khiến người có một cảm giác rờn rợn gai gai...

Lãnh Thu Hồn chép miệng cất lời:

-Vì thích tĩnh mịch nên gia sư và Dương sư thúc không chịu mướn người phụ việc !

Hai người vượt qua đại sảnh, lướt vào hậu viện. Nơi đây càng vắng lặng hơn !
Xa xa, nơi sương phòng hương tây của sân viện, có ánh đèn le lói hắt ra.

Trương Khiếu Lâm lẽo đẽo bước theo phía sau, lặng thinh không phát biểu một lời.

Lãnh Thu Hồn chỉ tay về phía ánh đèn, quay đầu lại bảo:

-Dương sư thúc đang còn thức kia chúng ta đến đó ngay !

Vừa định vượt qua khoảng sân trồng đầy ngô đồng, chợt nghe một giọt nước nhều trên đầu vai lạnh lạnh...

Một giọt nước do sương đêm thấm ướt lá cành nhều xuống, 9dầu phải là điều đáng chú ý. Lãnh Thu Hồn đưa tay phẩy nhẹ qua, một phản ứng tự nhiên !

Nhưng ... kìa ! Máu !

Qua ánh đèn từ cửa sổ chiếu hắt lại bàn tay chàng đỏ lôm mầu máu dễ sợ !

Lãnh Thu Hồn giật bắn mình kinh hãi ngẩng đầu lên...

Trên ngọn ngô đồng hình như có bàn tay ai đang vẫy vẫy gọi chàng.

Bỗng một thân pháp cực kỳ thần tốc, Lãnh Thu Hồn nhắc mình vút lên chớp lấy bàn tay kẻ lạ.

-Trời !

Không dần được hải hùng Lãnh Thu Hồn buột miệng kêu lên thành tiếng. Vì cái mà chàng giữ chặt được trong tay chỉ một cánh tay người không hơn không kém,

Một cánh tay người mà máu tươi còn đầm đìa nhỏ giọt !

Lãnh Thu Hồn thất thanh kêu lên :

-Sư thúc, Dương sư thúc !

Nhưng trong phòng không một tiếng đáp vọng ra.

Lãnh Thu Hồn nhún chân vọt đi như một là điện chớp ...

Bình !

Tấm cửa bị ngọn đá của Lãnh Thu Hồn bật tung vào trong, trên giường Dương Tung vẫn nằm im in hình say ngủ.

Chiếc mền bông sang trọng được kéo trùm kín đến đầu, chỉ lộ ra một đốm tóc bạc phơ.

Đáng lạ một điều là mọi vật bày biện trong phòng bị xáo trộn tung toé dường như có kẻ nào lục phá, cho đến ba chiếc rường cây to bên giường cũng bị bật đáy, đồ vật đổ ngổn ngang.

Phóng nhanh đến cạnh giường, Lãnh Thu Hồn hất mạnh chiếc mền sang một phía...

Máu, toàn là máu !

Dưới chiếc mền là một thi thể bê bết máu tươi, tay chân đều bị chặt mất !

Như một kẻ chột té nhào xuống băng lạnh ngắt, Lãnh Thu Hồn thân hình lẩy bẩy rung lên:

-Ngủ Quỷ phân thân ? Không lẽ đây là hành động của Ngũ Quỷ phân thân...

Và vụt thoát người tuốt ra cửa, quả đúng như dự đoán của gã, một cánh tay thứ hai được treo lủng lẳng dưới hiên nhà, máu vẫn còn rùng rùng nhỏ giọt, chứng tỏ là Dương Tùng nạn phân thân thời gian chưa quá nửa tiếng đồng hồ !

In hình quá sợ hãi, Trương Khiếu Lâm đứng chết dí một nơi !

Lãnh Thu Hồn sau giây phút định thần, quắc mắt rít lên:

-Chu sa môn cùng Ngũ Quỷ Huyết Sát xưa nay không thù hận, tại sao chúng lại hạ độc thủ với Dương sư thúc thế này ?

Trương Khiếu Lâm hỏi lên một câu lằng nhách:

-Do đâu mà...Lãnh huynh biết là Huyết Sát Ngũ Quỷ hạ độc thủ ?

-Xác chết chặt đứt hết chân tay đúng là chiêu bài của lũ chúng.

Trương Khiếu Lâm như lảo bầm với chính mình:

-Nhưng biết đâu chiêu bài bị kẻ khác mượn dùng ?

Lãnh Thu Hồn đang sục sạo mọi nơi tìm một vật chi nên không để ý tới lời họ Trương vừa thốt.

Khe khẽ lắc đầu, họ Trương lảo bầm tiếp:

-Lãnh huynh còn tìm nữa làm gì, phong thư ấy nhất định là mất đi rồi !

Sắc mặt của Lãnh Thu Hồn càng trắng bệch dễ sợ, bất thần quay lại túm vạt áo họ Trương, gần gần quát lớn:

-Người cùng sự kiện này phải chăng có liên quan ?

Trương Khiếu Lâm điềm nhiên cười lạnh :

-Nếu có liên quan, để chi tại hạ còn luẩn quẩn nơi đây !

Hầm hằm trừng mắt nhìn đối phương một lúc, Lãnh Thu Hồn dần dần bớt nóng buông lỏng tay ra:

-Nhưng tại sao người đến nhằm lúc thế này ?

Trương Khiếu Lâm nhếch nhẹ nụ cười :

-Chỉ vì mấy hôm nay tại hạ gặp phải vận xui ?

Ánh mắt thoáng ngời lên chàng nói tiếp:

-Sao Lãnh huynh chẳng vào phòng riêng của lệnh sư xem thử biết đâu lại không khám phá được điều chi khác thường ?

Ngẫm nghĩ một lúc, Lãnh Thu Hồn gật đầu và cầm đèn đi thẳng về hướng căn phòng ở phía đông.

Cửa chỉ khép hờ không khóa, phía bên trong trừ những vật cần thiết ra, bốn bề trống trơn, không một bài trí chi câu kỳ hay hoa lệ. Vị trưởng lão của Chu sa môn, nếp sống quả cô tịch giản đơn.

Quanh bốn mặt tường. Không một bức tranh hay họa phẩm nào trang trí, ngoài duy nhất một bức tượng bán thân của một mỹ nhân treo nơi phía đầu giường.

Nét họa trên bức tượng linh động như người sống, càng ngắm càng thấy vẻ đẹp tuyệt vời của người trong bức họa, Trương Khiếu Lâm không khỏi đắm ngơ ngẩn bàng hoàng, buột miệng khen ngợi:

-Không ngờ lệnh sư mẫu là một mỹ nhân tuyệt thế !

Lãnh Thu Hồn nhếch môi lạnh lùng:

-Gia sư cho đến hiện giờ vẫn còn độc thân !

Trương Khiếu Lâm thoáng rung động:

-Ồ ... thảo nào người cùng Dương tiên bối sống chung nhau một nơi và cũng không có người phụ việc.

Đầu óc hàng đang làm việc dữ dội:

-Cho đến bây giờ Tây Môn Thiên vẫn còn độc thân, thế tại sao lão ta treo bức tượng ở đầu giường ? Vậy thì người đàn bà ấy cùng lão có liên quan gì ?

Hay chỉ là bức họa thông thường ?

Nhưng nếu là bức họa thông thường, tại sao lại là bức họa bán thân. Một lối họa rất hiếm thấy đương thời ?

Giờ đây, Trương Khiếu Lâm đã trở về khách sạn.

Quanh gian phòng trọ của hắn có bảy tám tên đại hán, y phục đen, giày lưng đỏ, đi tới đi lui, canh tuần.

Trương Khiếu Lâm không lạ gì thâm ý của Lãnh Thu Hồn! Đưa thuộc hạ về đây, ngoài thì bảo vệ an ninh cho hắn, trong thì theo dõi hành động của hắn !

Chúng là một đội giám thị hơn là một đội vệ sĩ.

Thực ra, không phải Lãnh Thu Hồn nghi kỵ gì gì chàng trong thẩm án tại nhà “lập Địa Truy hồn thủ” Dương Tùng. Y cho thuộc hạ bám sát chàng vì số bạc hơn ba trăm vạn lượng.

Dù sư phụ y vắng mặt, dù Dương sư thúc y bỏ mạng, y vẫn nhớ đến số bạc to.

Y không muốn số bạc đó về tay người khác, bởi rất có thể Trương Khiếu Lâm sẽ đem mối lợi đó hiến ho người khác.

Và Trương Khiếu Lâm thừa hiểu cái thâm ý của Lãnh Thu Hồn nên chàng không hề thắc mắc về sự hiện diện của bọn đại hán có đeo giày lưng đỏ.

Chàng cười thầm, thích thú vô cùng.

Nếu chàng muốn, thì tám chiếc đầu kia khó còn gắn chặt trên tám thân hình chúng. Nếu chàng muốn làm một sự tầm thường mà mỗi khách giang hồ đều có thể làm, đều phải làm, mỗi khi phát hiện có người theo dõi.

Chàng thổi tắt ngọn đèn phòng, cởi phăng y phục, để trần truồng, nằm thẳng cẳng trên giường, thoải mái vô cùng.

Chàng đang miên man với muôn ngàn tạp niệm cuộn cuộn dâng lên, bỗng có tiếng động trên mái ngói.

Một mảnh ngói được tốc ra. Ánh trăng theo lỗ hổng rơi vào, Trương Khiếu Lâm điểm một nụ cười. À ! Khách dạ hành đã đến !

Khá lắm ! khinh công của kẻ đó khá cao ! Động tác của kẻ đó cực kỳ cẩn thận. Rồi tấm ngói thứ hai được tống ra, rồi đến tấm ngói thứ ba. Cuối cùng, có một lỗ trống vừa cho một người chui qua.

Không lâu lắm, một bóng người từ lỗ trống rơi xuống phòng.

Trương Khiếu Lâm bất động.

Bóng người đó, mặt bao vải đen, vận y phục đen. Bóng đó là một nữ nhân. Một thiếu nữ đúng hơn.

Tay thiếu nữ có cầm một thanh liễu diệp đao, thanh đao chớp ngời dưới ánh trăng, đôi mắt sáng quắc.

Nàng nhìn chòng chọc nơi giường.

Nàng xuất hiện như thế này, nàng lại có đao bén trong tay, nếu không làm cái việc của kẻ thích khách, thì nàng còn làm gì khác hơn.

Trương Khiếu Lâm thở đều, thở ra tiếng, chứng tỏ hắn đang say ngủ, nhưng không đến nỗi phải ngáy.

Nhưng lạ làm sao, chừng như nàng không có ý giết hắn, nàng mò mò bộ y phục của hắn vừa cởi ra, bỏ dưới nền, nàng lấy ra một tấm ngân phiếu, rồi nhét vội vào y phục.

Nàng không giết người, nàng không trộm vật. Nàng đến đây làm gì ?

Nàng nhìn tả, hữu, chợt thấy chiếc rương, liền rón rén bước tới mở nắp ra !

oOo